

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **A. A.**
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proto rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2018 č. j. OAM-185/LE-BE01-ZA15-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) této právní úpravy a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla označena Italská republika.

1) Obsah žalobních bodů

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, vytkl nedodržení ust. § 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, § 50 odst. 2, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále čl. 3 odst. 2 a čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“) a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a § 2 odst. 1 správního řádu.
3. Žalobce vyslovil přesvědčení, že v případě jeho návratu do Itálie by byl vystaven zacházení dosahujícímu minimální úrovně ponižujícího, respektive nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy a čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, a to zejména s ohledem na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii.
4. Zdůraznil, že obecné a opakovaně žalovaným užívané zdůvodnění nepovažuje za dostatečné. Poukázal přitom na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci T. proti Švýcarsku. I přesto, že se tento případ týkal odlišného skutkového stavu, některé obecnější závěry je potřeba zohlednit i v případě žalobce. Uvedl, že i v případě dublinských návratů lze presumpci, že přijímací země bude vždy postupovat v souladu s čl. 3 Evropské úmluvy vyvrátit, pokud existují závažné důvody se domnívat, že dotčené osobě hrozí reálné nebezpečí, že bude-li navracena, bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. Připomenul, že z národní zprávy o Itálii z prosince 2015 vyplývá, že se může stát, že žadatelům o mezinárodní ochranu není z kapacitních důvodů poskytnuto ubytování v žádném z přijímacích středisek a jsou ponecháni na ulici. V srpnu 2016 publikovala Švýcarska rada pro uprchlíky, že italský přijímací systém je neudržitelný a nepropracovaný, přijímací podmínky a přístup k azylovému řízení jsou problematické a ne vždy zaručeny, často jsou založeny pouze na krátkodobých nouzových opatřeních. O tom, že mladé ženy z Nigerie jsou v Itálii často oběťmi obchodování s lidmi a nuceny žít jako prostitutky, informují i mnohé zahraniční zdroje. V rozhodnutí velkého senátu ESLP shora citovaném je konstatováno, že „obava, že významný počet žadatelů o mezinárodní ochranu navracených do této země může zůstat bez ubytování nebo ubytován v přeplněných zařízeních bez jakéhokoliv soukromí, nebo nezdravých či násilných podmínkách, není neopodstatněná.“ Žalovaný se však těmito úvahami v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Žalobce má za to, že italský azylový systém a přijímací podmínky žadatelů vykazují systémové nedostatky, přičemž napadené rozhodnutí se vůbec nezabývá otázkou adekvátnosti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný zcela ignoroval požadavky ESLP kladené na důkladné a individuální posouzení situace s ohledem na možné riziko porušení čl. 3 Evropské úmluvy. Kromě toho i některé členské státy EU v relativně nedávné době rozhodly o nemožnosti přemístění žadatelů do Itálie s ohledem na konkrétní okolnosti jejich případu. Irelevantní je i skutečnost, že Itálie je členským státem EU. Skutečnost, že v Itálii požádalo o mezinárodní ochranu tolik osob, spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému a naopak vzbuzuje obavy o dostatečně rychlé posuzování těchto žádostí. Pokud by žalobce byl navrácen do Itálie, existuje důvodná obava, že by mohl být vystaven ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení.

5. Žalobce dále uvedl, že ze zprávy AIDA přitom plyne, že dle Dublinského nařízení navrácení žadatelé mohou být vystaveni specifickým obtížím spojeným zejména se zajištěním ubytování v azylových zařízeních a přepravou do nich, přičemž tyto obtíže mohou nálehavěji dopadat právě na zranitelné žadatele. Rozhodující je, zda s ohledem na faktické okolnosti existuje značná pravděpodobnost, že konkrétně žalobce bude kvůli četným poruchám azylového systému vystaven nebezpečí zacházení, které by bylo v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy a článkem účtu 4 Listiny základních práv EU.
6. Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného na použití čl. 17 Dublinského nařízení a poukázal na skutečnost, že otázkou, zda správní orgán, který rozhoduje o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a konstatuje příslušnost jiného státu, je povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, proč nevyužil diskrečního oprávnění dle daného ustanovení. Poukázal přitom na judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24), z něhož dovodil, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je správní orgán povinen učinit úvahu, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění. V tomto kontextu žalobce připomenul, že patří mezi zranitelné osoby, když byl v Itálii nucen k prostituci a bylo mu neustále vyhrožováno. Z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele a je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení učinit a dostatečně zdůvodnit. Žalovaný se dle žalobce měl důkladněji zabývat námitkami žalobce z hlediska čl. 3 odst. Dublinského nařízení a posoudit možnost diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 odst. 1 této právní úpravy.
7. Žalobce zdůraznil, že ačkoliv se v jeho případě nejedná o nezletilou osobu, lze jej bezesporu označit za osobu zranitelnou. Nucení k vykonávání práce pro jiného pod hrozbou fyzické likvidace nebo jiného porušení základních lidských práv je nutno označit jako specifickou trestnou činnost obchodu s lidmi, k jejímuž postihování se Česká republika zavázala ratifikací protokolu k Úmluvě o nadnárodním organizovaném zločinu, jejíž postih předpokládá i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/36/EU ze dne 5. 4. 2011. Žalobce již během řízení konstatoval, že byl uveden v omylu a převezen mimo svoji zemi původu, a to za účelem prostituce nebo pohlavního vykořisťování. Cílovou zemí byla Itálie. Po příjezdu do Itálie byl postaven před skutečnost, že dluží za cestu 30.000 EUR, které musí splatit, přitom v Evropě nikoho neznal a ocitl se bez dokladů a bez jakékoliv pomoci. Pokud by nebyl ochoten vykonávat prostituci, bylo mu vyhrožováno. Žalobce byl dle jeho názoru dlouhodobě vystaven zneužívání a vykořisťování. Z toho důvodu se domnívá, že k jeho přemístění do Itálie by mělo být přistupováno s mnohem větší důkladností a opatrností. Poukázal přitom na publikaci OSN s názvem „Prevent, Combat, Protect Human Trafficking“ z listopadu roku 2011. Protokol OSN o obchodu s lidmi požaduje po všech členských státech, aby chránily oběti obchodu s lidmi, zejména ženy děti od možné reviktimizace, tedy od toho, aby se znovu staly oběťmi. Vedle tohoto rizika upozornil žalobce rovněž na riziko další, neboť dle jeho názoru by se mu nemuselo dostat náležité pomoci a péče, kterou jako oběť obchodování nezbytně vyžaduje. Upozornil přitom na zprávu amerického Departament od State. Dále uvedl, že komparativní studie sedmi evropských zemí z června 2017, dle níž členské státy by v rámci Dublinského řízení měly po důkladném individuálním přezkumu případů využít kritéria a diskreční ustanovení k tomu, aby se zabránilo transferu obětí obchodování do toho členského státu, kde byly nebo mohou být zneužívány, anebo kde pro ně není k dispozici žádná udržitelná ochrana. Zdůraznil, že posílání zranitelné osoby po traumatických zážitcích zpátky do

Itálie, kde hrozí riziko znovu obchodování a vykořisťování, nepochybně odporuje mezinárodním závazkům České republiky.

2) Písemné vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí.
9. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že jmenovanému byly v Italské republice dvakrát sejmuty otisky prstů pro nelegální přechod hranic, a to dne 25. 10. 2016 v Corligliano Calabro a dne 27. 11. 2017 v Neapoli. S ohledem na výše uvedené požádal správní orgán dne 9. 1. 2018 Italskou republiku o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 27. 03. 2018 obdržel správní orgán informaci, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
10. Žalovaný podotkl, že se na str. 5-6 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval skutečností, zda v případě Italské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Italská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, jak tomu bylo zcela jasně v případě Řecka. Dále k tomu správní orgán uvedl, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal ohledně Italské republiky žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Správní orgán pak též zdůraznil, že ani na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů, či Evropského soudního dvora, tak ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán konstatuje, že Italská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Italská republika je považována za

bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že Italská republika je povinná objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, který je příslušný k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i zde má však možnost využití příslušných opravných prostředků, nebude-li v Italské republice se svojí žádostí úspěšný. Správní orgán dále konstatoval, že je na žalobci, aby prokázal, v čem spatřuje důvodnou obavu se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

11. Žalovaný uvedl, že na základě informací z dokumentu Informace Itálie z 19. 01. 2018, který čerpá z řady dalších informačních zdrojů ze státní sféry i ze zdrojů nevládních organizací, existují v Italské republice ubytovací kapacity ve střediscích CARA, CDA, CPSA a CAS. V těchto ubytovacích zařízeních je zajištěn základní standard včetně lékařské péče, jídla, oblečení nebo právní pomoci. V CAS jsou zajištěny podmínky k respektu k soukromí, genderu a věku žadatele o mezinárodní ochranu a ochrana fyzického a mentálního zdraví spolu s ochranou zvláštních potřeb žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle zjištění správního orgánu tak mají žadatelé přístup ke zdravotnímu ošetření. Správní orgán po individuálním posouzení případu žalobce nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě jeho transferu do Itálie potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků Italskou republikou, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy. Správní orgán nadto poukázal, že dle ustálené judikatury Ústavního soudu musí mučení, nelidské či ponižující zacházení vždy dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah čl. 3 Evropské úmluvy.
12. Žalovaný dále konstatoval, že je v žalobě odkazováno na dřívější judikaturu ESLP (rozsudek ve věci T. proti Švýcarsku a M.S.S. proti Řecku a Belgii) z nichž vyplývá vyvratitelnost domněnky/předpokladu, že státy podílející se na dublinském systému dodržují za všech okolností základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněné Evropskou úmluvou. Nicméně žalovaný nijak nerozporoval a ani nyní tak nečiní, že by tato domněnka nebyla vyvratitelná, pouze setrvává na závěru, že z jemu dostupných informací a zpráv, které jsou obsaženy ve správním spise (viz Itálie, Informace OAMP, azylový systém ze dne 19. 01. 2018), neplyne namítané porušení čl. 3 Evropské úmluvy v případě návratu žalobce do Itálie s ohledem na nevyhovující přijímací podmínky. Navíc případ T. proti Švýcarsku nijak blíže nesouvisí s případem žalobce, neboť jmenovaný není osobou nezletilou, ani součástí širší rodiny transferované do Itálie, proto nelze jeho případ přirovnávat ke zvláště ztížené situaci rodiny se šesti malými dětmi (jako tomu bylo v případě T. proti Švýcarsku), a není proto ani nutné získat individuální záruky od italských orgánů o podmínkách přijetí žalobce v Itálii, čehož se dovolává ve své žalobě.
13. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 2 Azs 127/2017 – 25, který k zatížení italského azylového systému v důsledku velkého množství žádostí o azyl uvedl, že by v případě přijetí takovéto argumentace bylo „*možno zpochybnit funkčnost každého azylového systému členského státu EU potýkajícího se s větším*

množstvím žádostí o azyl. Takto však pojem závažných důvodů k domněnce o existenci systematických o existenci systematických nedostatků azylového řízení v určitém státě chápat nelze. Musí se jednat o konkrétní nedostatky postihující významnější počet v daném státě vedených azylových řízení, tj. o nedostatky systematického charakteru (časté, opakovaně se objevující a dotýčným státem účinně neodstraňované) a mající takovou povahu, že ve svém celku naznačují zvýšenou pravděpodobnost neférového, nedostatečně důkladného či jinak k tíži žadatelů o azyl vadného řízení a rozhodnutí o žádosti o azylu. Musí jít přitom o vadnost dosahující ve vztahu k žadatelům o azyl intenzity nesoucí s sebou v nikoli ojedinělých případech riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Nic takového z dostupných informací o Itálii neplyne“ uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku.

14. Žalovaný podotkl, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Italské republiky, odkázal přitom na usnesení NSS, č.j. 9 Azs 118/2016 ze dne 28. 07. 2016, kdy soud konstatuje, že „*ustanovení čl. 17 představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti jmenovaného, aniž by k tomu byl příslušný. Jedná se tedy o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti, jejíž užití je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoli oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Pokud tak neučiní a postupují podle standardních pravidel, není třeba, aby odůvodňovaly, proč k aplikaci čl. 17 odst. 1 nepřistoupily. Jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci.*“ Správní orgán v této souvislosti dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 05. 2016, č.j. 2 Azs 113/2016-26, kde Nejvyšší správní soud upozornil, že „*předmětné ustanovení žádné konkrétní důvody nestanovuje, a je skutečně na uvážení toho kterého členského státu, zda neuplatní v nařízení stanovená standardní pravidla a výjimečně rozhodne sám o žádosti žadatele, k níž není podle standardních pravidel příslušný. Nejvyšší správní soud upozorňuje také na skutečnost, že není povinností správního orgánu v azylovém řízení odůvodňovat skutečnost, že podle čl. 17 nepostupoval, neboť, jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádala, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci.*“ Žalovaný nepopíral, že žalobce na území Italské republiky provozoval prostituci. Ale, jak již shora zmínil, Italská republika má mnoho nevládních organizací, které se věnují osobám, které byly vlivem okolností přinuceny k tomuto způsobu obživy. Navíc připomněl, že pakliže měl žalobce obavy o svůj život, mohl požádat o pomoc policejní orgány Italské republiky, což však neučinil. Navíc z informací dokumentu Informace OAMP Itálie z ledna 2018 nevyplyvá, že by azylový systém v Itálii trpěl zjevnými nedostatky, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, proto se správní orgán rozhodl nepřistoupit k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení.
15. Žalovaný odkázal na tiskovou zprávu Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 (dostupná na europa.eu/rapid/press-release_IP-16-4281_cs.pdf), která informuje o pokroku evropského programu pro migraci, v níž se mimo jiné uvádí, že „*Itálie i Řecko však vyvinuly v posledních měsících při zvládání uprchlické krize heroické úsilí. Nejlépe o tom vypovídá skutečnost, že dnes uzavíráme řízení o porušení povinnosti se snímáním otisků prstů a registraci migrantů,*“ řekl komisař pro migraci, vnitřní věci a občanství D. A.

16. Žalovaný uzavřel, že je zřejmé, že i Itálie nadále čelí velkým migračním tlakům a že i v italském azylovém systému se jistě najdou určité nedostatky. Nejedná se však o takové nedostatky, které by automaticky vylučovaly převod žadatelů o mezinárodní ochranu do Italské republiky proto, že tyto nedostatky by byly natolik závažné, tedy systémové, a že by v případě přemístění každého žadatele do Italské republiky vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. K námitce týkající se podkladů pro rozhodnutí a nesprávně zjištěného skutkového stavu správní orgán podotkl, že informační zdroje sloužící jako podklady pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně jsou zcela dostačující a jsou respektovány soudními orgány. Správní orgán z nich vyléčil informace tak, aby zjistil skutečný stav věci.

3) Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
18. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou; státem příslušným k posouzení podané žádosti je dle žalovaného Italská republika.
19. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 28. 12. 2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělil, že z vlasti vycestoval dne 20. 4. 2016 do Libye, odkud na člunu pokračoval do Italské republiky. Z moře jej zachránila loď italské pobřežní stráže. V táboře setrval přibližně jeden týden a následně odcestoval do Neapole, kde žil dalších pět měsíců. Poté se přestěhoval do Lamezia. V Italské republice o mezinárodní ochranu nepožádal, ale měl právního zástupce, který mu pomáhal vyřizovat povolení k pobytu. V Italské republice používala jméno Monday Salami Grace. Nakonec se rozhodl, vycestoval do Spolkové republiky Německo. Na cestě byl však kontrolován českou policií a zadržen. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je, že ji potřebuje, a proto o ni žádá. Při pohovoru uvedl, že v Italské republice se živil prostitucí. Dále již tuto činnost nechtěl vykonávat, a proto chtěl odcestovat do Spolkové republiky Německo. Prostituci provozoval přes rok, po téměř celou dobu, kterou pracoval v Italské republice. Žena, která ho přivezla z vlasti do Italské republiky, mu slíbila sehnat práci. O jakou práci se jedná, zjistil až po příjezdu do Italské republiky. Jízdenku do Spolkové republiky Německo mu zakoupil jeden muž, který bydlel na stejné adrese. Žalobce měl namířeno do Mnichova, přesnou adresu ale neznal. Po příjezdu se chtěl obrátit na policii, která by jej poslala do uprchlického tábora. Ve Spolkové republice Německo nemá příbuzné, ale má tam přátele. V Italské republice žádnou formu pobytu neměl, ale jeho právní zástupce se mu snažil doklady vyřídit. O mezinárodní ochranu v Italské republice nepožádal. Otisky prstů mu byly sejmuty po příjezdu na území Italské republiky a podruhé, když žádal o pobyt. V Lamezia žil sám a nájemné činilo 130 EUR za měsíc. Náklady na ubytování hradil z prostituce, stejně tak svého právního zástupce. Ženě, která jej přivedla do Italské republiky, dluží 25 tisíc EUR. Nedisponuje žádnými doklady totožnosti. Potvrdil, že poučení o tzv. dublinském řízení četl, ale nerozumí mu. Žalobce byl následně poučen o skutečnosti, že v jeho případě bylo zahájeno dublinské řízení do Italské republiky. Jmenovaný sdělil, že tomu rozumí, ale do Italské republiky se vrátit

nechce, protože jeho život ji kvůli dluhu ohrožen ve vlasti i v Italské republice. Rád by odjel do Spolkové republiky Německo. Jmenovaný potíže s italskými úřady v minulosti neměl. V ČR chce zůstat, protože se nechce vrátit do Italské republiky. Při doplňujícím pohovoru jmenovaný uvedl, že v Italské republice bydlel v Lamezia Terme Centrale. Jedná se o tříposchodový dům. Jeho pronajatý byt měl dvě místnosti. Ve druhém pokoji bydlela běloška, která byla majitelkou domu. Nájem mu sehnala jedna nigerijská dívka, která bydlela o patro výše. Na této adrese se zdržoval posledních šest nebo sedm měsíců roku 2017. Po příjezdu do Italské republiky žil v Neapoli v jednopokojovém bytě. Oba nájemy platil z prostituce, se kterou začala v listopadu 2016. Žena, která ho přivedla z vlasti do Italské republiky, jej po příjezdu měla začít nutit k prostituci. Nic jiného mu nezbylo. Nikdy nic podobného v minulosti nedělal. Nikoho v Italské republice neměl a měl strach. Žalobce se po konfrontaci dat opravil a sdělil, že s prostitucí začal ihned po příjezdu do Italské republiky. Přestože byl na policejní stanici, kde mu brali otisky prstů, tak nucenou prostituci nenahlásil, protože se bál, že by mu mohli ti lidé potom ublížit. Během roku a půl mu ti lidé telefonicky vyhrožovali. Každý týden si brali 300 EUR a z dluhu 30 tisíc EUR splatil dosud 5 tisíc EUR. Několikrát se stalo, že nezaplatil, protože práce byla těžká a zákazníci občas nebyli. Během týdne si obvykle vydělal částku okolo 500 EUR. Z Italské republiky se nakonec rozhodl odcestovat, protože se stupňovaly požadavky dané ženy. Během svého pobytu v Italské republice navštívil lékaře a byla mu odebrána dvakrát či třikrát krev. Lékaře mu našla charitativní organizace. Žalobce opět nevysvětlil, proč charitativní organizaci nepožádal o pomoc. Opětovně jen sdělil, že měla z té ženy strach. Falešné doklady, na které cestoval do Spolkové republiky Německo, mu sehnal muž, který byl ze Senegalu či Gambie. Doklady byly uloženy u jeho přítele, který cestoval s ním. V současné době je zpět v Italské republice, Přestože jeho přítel byl navrácen do Italské republiky, tak on se za ním vrátit nechce. Spolu byli již ve vlasti. V Italské republice nežili na stejné adrese, protože přítel žil v uprchlickém táboře v Padově. Přítel nikomu za cestu do Evropy platit nemusel. Na závěr žalobce dodal, že za dobu pobytu v Italské republice nebyl onou ženou zbit, přesto zopakoval, že jeho život v Italské republice není v bezpečí a není tam dobrá práce.

20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 11 odst. 1 nařízení Rady číslo 2725/2000 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v tomto systému jednoznačně vyplynulo, že žalobci byly v Italské republice dvakrát sejmuty otisky prstů pro nelegální přechod hranic a to dne 25. 10. 2016 a dne 27. 11. 2017. Správní orgán požádal dne 9. 1. 2018 Italskou republikou o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 27. 3. 2018 správní orgán obdržel informaci, že Italská republika uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žadatele dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Z akceptace Italské republiky vyplývá, že žádost žalobce o pobyt na území Italské republiky byla vyřízena kladně a že žalobce uvádí úmyslně nepravdivé údaje. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je tedy nutné aplikovat čl. 12 Dublinského nařízení.
21. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí tedy dále zabýval skutečností, zda v případě Italské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by

dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je Italská republika povinná objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v tomto státě dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. V případě Italské republiky nedošlo ze strany žádných orgánů, jako je Evropský soud pro lidská práva či Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k zákazu či doporučení nevracet zpět žadatele o mezinárodní ochranu, které by bylo v současné době v platnosti. Itálie je členem Evropské unie, státní moc nedodrжуje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Itálie ratifikovala a dodrжуje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlížejí nad dodržování těchto práv. Itálie je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Itálii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu nehrozí Itálii žalobci nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Správní orgán ve své souhrnné zprávě o Itálii, Informace OAMP, Azylový systém, ze dne 19. 1. 2018 popisuje azylovou proceduru od podání žádosti o soudní přezkum v případě negativního rozhodnutí. Při odvolání je poskytována bezplatně právní pomoc, která je omezena pouze v případech dosáhnout tím určité výše příjmu žadatele. Ze zprávy, která vychází zejména ze zdrojů, jako je AIDA, EMN, EASO, UNHCR, MZV US, vyplývá, že Italská republika se snaží přizpůsobit se dané situaci a vytváří střediska subytovacími kapacitami. V zemi působí i státní agentury a nevládní organizace, které pomáhají obětem obchodování s lidmi a nucené prostituce, a v případě spolupráce s policií je dokonce možné získat případné povolení k pobytu. Dle výpovědi žalobce je zcela zřejmé, že po celou dobu pobytu nebyl omezen na svobodném pohybu po Italské republice jinou osobou. Navštívil několikrát policejní orgány a charitativní organizace, kdy mohl požádat o pomoc, stejně jako bude mít tuto možnost znovu po příjezdu do Italské republiky. Je pouze na něm, jak se postaví k možnosti spolupráce s policejními složkami a dalšími italskými úřady. Z aktuálních statistik za rok 2017 je zřejmé, že občané Nigerijské federativní republiky navíc patří mezi největší poživatele mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce během řízení nezpochybnil kvalitu italského azylového systému. S italskými orgány žádné potíže neměl. Svou nevoli vrátit se zpět na území Italské republiky odůvodnil obavou z jedné ženy a nemožností sehnat lepší práci. Dne 9. 4. 2018 mělo proběhnout seznámení žalobce s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, ke kterému byl řádně písemně vyzván v souladu s § 24 zákona o azylu. Žalobce ani jeho právní zástupce se však k uvedenému správnímu úkonu bez omluvy nedostavili.

22. Podle čl. 17 Dublinského nařízení, jak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle

kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. K tomu žalovaný uvedl, že v případě žalobce neshledal žádné důvody, pro které by měl k aplikaci článku přistoupit. Žalobce nedodal správnímu orgánu žádný konkrétní důkaz, pro který by neměl být přemístěn zpět do Italské republiky. Informace po dobu řízení podával účelově s úmyslem se vyhnout přemístění do této země, a to v tom, že informace podává postupně podle situace, ve které se v tom okamžiku nachází. Podstatou Dublinského nařízení je nejen racionalizace posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, ale i zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi o mezinárodní ochranu a eliminaci takzvané forum shopping, respektive asylum shopping, kdy žadatelé a cizinci se snaží v různých členských zemích dosáhnout příznivějších rozhodnutí (například rozsudek nosil zcela č.j. 9Azs 27/2016-37). Žalovaný nepopíral, že by žalobce provozoval prostituci na území Italské republiky. Zdůraznil však, že Italská republika má mnoho nevládních organizací, které se věnují osobám, které byly vlivem okolností přinuceny k tomuto způsobu obživy. Z výpovědi žalobce vyplývá, že nebyl výslovně k prostituci nucen. Byl to nejrychlejší způsob získání peněz a o jiný způsob se dle výpovědi nesnažil. Obava, že v Italské republice opětovně potká zmiňovanou osobu, je při počtu nigerijských občanů nepravděpodobná. Navíc žalovaný znovu zopakoval, že žalobce má možnost kontaktovat policejní orgány. Pokud bude žalobce souhlasit, může správní orgán před jeho přemístěním do Italské republiky zaslat informace a žádost italským orgánům o spolupráci z výše uvedených důvodů. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Italská republika je tak povinna přijmout zpět žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

23. Krajský soud v plném rozsahu odkazuje na závěry vyslovené žalovaným a souhlasí s ním, že v daném případě nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky či jiného členského státu k posouzení žádosti žalobce.
24. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
25. Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a judikaturu Soudního dvora, který mimo jiné konstatoval, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Úmluvy. Tedy že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je

vyvratitelná, neboť nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 40).

26. Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Dublinského nařízení jiný členský stát, povinen zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 24). Žalovaný tak v nyní posuzované věci učinil a dospěl k závěru, že azylové řízení ani podmínky příjmu žadatelů v Italské republice nevykazují závažné systémové nedostatky ve výše uvedeném smyslu (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí, obdobně také vyjádření žalovaného k žalobě, k jeho shrnutí viz výše).
27. Nad rámec výše uvedeného krajský soud konstatuje, že mu není známo ani z jeho úřední činnosti (tj. z jeho rozhodovací praxe v jiných obdobných případech), že by v Italské republice panovala situace, která by činila přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do tohoto státu nemožným s ohledem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Tedy že by zde docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení nebo v podmínkách přijetí žadatelů srovnatelným s nedostatky, které v minulosti vedly k závěru o nutnosti zastavit přemísťování žadatelů z těchto důvodů například do Řecka či do Maďarska (respektive v individuálních případech do Itálie). Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora Evropské unie, tak ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38).
28. K žalobní námitce, dle níž je žalobce v přezkoumávané věci nutno považovat za zranitelnou osobu, krajský soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že ani tuto námitku nelze označit za důvodnou. Z důkazního řízení vedeného v této věci nevyplývá, že by tvrzení žalobce týkající se této otázky bylo jakkoliv prokázáno. Touto otázkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve svém písemném vyjádření podrobně zabýval, krajský soud se s jeho názory ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.

4) Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Žalobu proto musel ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. července 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně